

Niet zonder mij

Wendy Brokers bij Boekerij:

Baguette met jam voor twee

Leven met een leugen

Omkijken naar morgen

Geluk bij een ongeluk

Liefde op het menu (e-only)

De Eindeloos-trilogie:

Niet zonder jou

Niet zonder ons

Niet zonder mij

WENDY BROKERS

**NIET
ZONDER**

mij

ISBN 978-90-225-9376-9
ISBN 978-94-023-1733-6 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Auteursfoto: © Hester Doove
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 Wendy Brokers en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Dit boek is eerder verschenen als Kobo Original e- en audiobook.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Deze is voor jou, lieve lezer.
Want zonder jou geen verhaal, zo simpel is het.*

*Just because I wander 'round the places we would go
hoping that I'd run into you one last time
Just because I never took your picture off my phone
doesn't mean that you're still on my mind*

– Michael Bublé, 'Love You Anymore'

Lotte

Het was nu bewezen: housewarmingparty's van net samenwonende en overduidelijk verliefde stellen waren funest voor je humeur. Zeker als je net zelf na een relatie van ruim acht jaar was gedumpte.

Misschien was gedumpte niet het juiste woord. *In gezamenlijk overleg* had Gerbrand het genoemd. Het enige wat er gezamenlijk aan was geweest, was het feit dat ze allebei aanwezig waren toen hij het had meegedeeld. En er was geen aanwijzing geweest, geen voorgevoel of stille hint. Voor iemand die in de rechtszaal maar weinig ontging, had die opmerkzaamheid haar privé behoorlijk in de steek gelaten.

'Nu al aan de wijn?' Tess, haar zusje en de helft van het verliefde housewarming-stel, kwam de keuken in met een lege schaal. 'Is dat niet een beetje vroeg?'

Lotte sloeg het laatste restje witte wijn achterover, haar tweede glas al en ze was nog niet eens een kwartier binnen. Verder dan de keuken was ze nog niet gevorderd en Tess was te druk met de gasten om te zien dat haar zus al een volle bel achter de kiezen had. Gasten, die lachend en pratend de woonkamer en de tuin bevolkten. De tuin waarin zwager Jay, *mister housewarming himself* en de andere helft van het *happy couple*, in het late septemberzonnetje sateetjes en

hamburgers stond te bakken. ‘Volgens mij ben ik niet de enige die nu al drinkt,’ zei Lotte een beetje spottend met een hoofdknik naar minstens een half dozijn lege bierflesjes op het aanrecht en deed de koelkast weer open om de fles pinot grigio uit de deur te pakken. Het wijnglas was nog beslagen van de eerste twee consumpties. Ze schonk het opnieuw vol.

‘Je drinkt nooit zo vroeg.’ Tess zette de bierflesjes in een lege krat en draaide de warme kraan open in de gootsteen.

‘Klopt,’ zei Lotte met dezelfde spot als daarnet en nam opnieuw een flinke slok uit haar glas. ‘Waarom ga je afwassen als je een vaatwasser hebt?’ Ze wees met het bijna volle glas naar de afwasmachine een paar keukenkastjes verderop en zag de wijn door de schielijke beweging zowat over de rand klotsen.

‘Die is nog niet aangesloten. Iets met een niet passend koppelstuk en te weinig tijd.’ Tess stond al met haar handen in het sop om de schaal samen met wat ander serviesgoed af te wassen.

‘Weinig tijd...’ mompelde Lotte. ‘Ik heb wel zo’n vermoeden waarom niet.’

Tess’ wenkbrauwen schoten omhoog en ze keek opzij. ‘Gaat het wel goed met je? Niks voor jou, dat soort toespelingen.’

‘Wie zegt dat het een toespeling is?’ vroeg Lotte uitdagend en zette het glas opnieuw aan haar mond. Ze morste een klein beetje dat vervolgens vanaf haar mondhoek naar haar kin liep. Voor ze het weg kon vegen drupte het al op haar zijden blouse. ‘Verdorie,’ mopperde ze en zette het glas op het aanrecht neer om een vaatdoekje te pakken.

‘Kom maar hier.’ Tess maakte een punt van de theedoek nat en wreef over de vlek. Haar blauwe ogen stonden een pietsie bezorgd, zag Lotte, maar dat kon ook komen omdat zij het allemaal niet zo scherp meer zag. ‘Wat is er aan de hand met je en waar blijft Gerbrand?’

Een felle steek in haar hart bij het horen van de naam van de man met

wie ze had gedacht oud te worden, deed Lotte met haar ogen knipperen. Ze klemde haar kiezen zo strak op elkaar dat ze ervan knarsetandde.

‘Jezus,’ fluisterde Tess. De bezorgdheid in haar ogen ging over in ontzetting. ‘Wat is er? Huil je?’

‘Ik...’ Niets was onmogelijk in de wereld, maar de laatste tranen die Lotte had gelaten waren na de begrafenis van haar oma geweest, nu zeven jaar geleden. Op haar kamer, alleen, en het had amper een zakdoekje gevuld. Huilen zou betekenen dat ze pijn had en zich gekwetst voelde en dat liet ze domweg nooit toe.

‘Er zit wat onder mijn lens.’ Lotte keek om zich heen waar haar handtas was, maar kreeg het volgende moment al een velletje keukenrol in haar handen geduwd om haar ogen mee te betten. ‘En het is uit met Gerbrand, dus als je op hem hebt gerekend met de barbecue dan houd je vlees over.’

‘Hij is vegetariër, dat weet je zelf ook,’ zei Tess automatisch. ‘Ik gooi die sojareut wel in de vriezer voor de volgende keer, maar...’ Op dat moment drong blijkbaar pas tot haar door wat er net was gezegd. ‘Jezus,’ zei ze nog een keer, met meer ontzetting. ‘Uit? Als in “we gaan definitief uit elkaar”-uit?’

‘Als in “hij is een week in Duitsland en tot die tijd mag ik in het huis blijven”-uit.’ Lotte proostte met haar glas in de richting van haar zus. ‘Daarna moet ik zijn verdwenen. Niet alleen uit zijn huis, maar ook uit zijn leven. Zonder gedoe graag. Coulant, niet? Het was leuk, de afgelopen jaren, maar hij was wel op me uitgekeken.’

‘Heeft hij dat gezegd? Godver...’

‘Je neemt te veel van Jay over,’ berispte Lotte haar en dronk haar glas voor de helft leeg. De wijn smaakte hoe langer hoe beter. ‘Die vloekt, jij niet. En je valt nogal in herhaling.’

‘Dat is omdat... omdat... en trouwens, zoveel vloekt Jay niet.’ Tess had inmiddels haar handen afgedroogd en legde voorzichtig een hand

op Lottes arm. ‘Wat verschrikkelijk voor je. Wat heeft hij precies gezegd?’

Lotte haalde haar schouders op. Tess en zij waren opgegroeid in een gezin waar je niet over je gevoelens praatte. Zij hield zich daaraan, Tess niet. Ze verschilden als nacht en dag. Mede daarom was het waarschijnlijk nooit veel geworden met die ‘onbreekbare band’ die sommige zussen schenen te hebben. ‘Hij wil zich settelen.’

‘Maar jullie woonden al vier jaar samen, dat lijkt me gesetteld genoeg.’ Tess snoof luidruchtig.

Lotte dronk haar glas leeg. ‘Hij wil kinderen, ik niet. Nog niet in ieder geval. Misschien over een jaar of tien, maar eerst wil ik carrière maken.’

‘Het één sluit het ander niet uit.’ Tess haalde haar hand weer weg, waarschijnlijk omdat ze merkte dat haar zus de toenadering niet nodig had. ‘Dan blijft hij thuis bij de kinderen en maak jij carrière. Of je zoekt een au-pair, dat kunnen jullie best betalen.’

‘Gerbrand die thuisblijft? Vergeet het maar. Zijn carrière is zijn alles. En mijn kinderen net zo laten opgroeien als wij met kindermisjes of *selfsupporting*?’ Lotte hoorde zelf hoe honend ze klonk. ‘Lieve help, Tess, ik denk dat jij de laatste bent om te beweren dat wij ongeschonden uit de strijd zijn gekomen. Misschien verwacht je het niet van me, maar ik zal nooit beweren dat wij een voorbeeldige opvoeding hebben gehad.’ Ze kuchte verschrikt omdat ze behalve de hoon een ondertoon van weemoed hoorde over hun jeugd. Zij, Lotte van Someren, die bekendstond op kantoor om haar meedogenloosheid – al kwam ze nog maar net kijken. Zelfs de term ‘hardvochtig’ had ze al in de wandelgangen gehoord. Ze was van plan de beste strafpleiter te worden en dat werd ze niet als ze zich niet herpakte. Haar relatie was over, *so be it*. Er gebeurden ergere dingen in de wereld. Ze kon even niet bedenken wat voor dingen,

maar toch. Aan uithuilen deed ze niet, ze hield het wel bij opnieuw beginnen.

Tijd zat, geld zat en mannen zat. Ze moest alleen even goed zoeken naar beschikbare kandidaten op de kantoren van de concurrentie. Misschien bood een Excelbestandje daarin helderheid en uitkomst.

Een spijkerbroek die duidelijk betere tijden had gekend en een paar afgetrapte All Stars. En een paar stevige mannenbillen. Ze staken onder het aanrecht uit het gat waar net daarvoor nog een vaatwasmachine stond. Overduidelijk het onderstel van een gespierde jonge man. Niet die van haar zwager, want Jay, met zijn verwarde donkere haar, leunde over het apparaat heen en gaf een stuk gereedschap aan waarmee een moord kon worden gepleegd. Lotte had alleen geen flauw idee of het een moersleutel of een waterpomptang was. Haar kennis strekte zich uit op andere gebieden.

Tess botste tegen haar aan met haar armen vol borden. Ze mompelde een verontschuldiging en deponeerde de hele handel op het aanrecht. Daarna draaide ze zich om met haar handen in haar zij. ‘Echt Jay, ik ben blij dat dat ding eindelijk kan worden gebruikt, maar jullie timing is nogal een dingetje.’

Jay grijnsde, waardoor zijn scheve hoektand zichtbaar werd. Na bijna vijf jaar was Lotte eraan gewend, maar in het begin had ze er de kriebels van gekregen. En dan niet van de fijne variant. ‘Denk toch eens aan wat we allemaal kunnen doen met de tijd die we vanavond overhouden, schat, en alle avonden en óf ochtenden hierna die we niet met de vaat bezig zijn.’

‘Als je daar maar mee wacht tot ik weg ben,’ klonk de man die op zijn knieën in het kastje aan de afvoer of aan wat dan ook zat te sleutelen. ‘Jullie zijn namelijk niet bepaald de stilsten.’

Amen, dacht Lotte en onderdrukte een rilling. Het was niet voor het

eerst dat ze werd geconfronteerd met de lust die haar zus en zwager voor elkaar voelden en meestal ook niet onder stoelen of banken schoven. Een paar jaar geleden had Gerbrand er eens iets van gezegd toen ze met z'n vieren een weekend in het ouderlijk huis van Tess en haar waren geweest, zonder hun ouders. Het luidruchtige gekreun en gebonk had Lotte en Gerbrand uit hun slaap gehouden, een hele nacht lang. Het was een soort marathon geweest die van 's avonds laat tot ver in de ochtend had geduurd. Toegegeven: met tussenpozen, maar toch. Zoveel seks hadden zij en Gerbrand nog niet in een kwartaal en al helemaal niet met zoveel geluid. Toen Lottes vriend de volgende ochtend duidelijk uit zijn humeur had gesnauwd of het alsjeblijft wat minder kon in de slaapkamer, had Tess een kleur gekregen. Jay had alleen een wenkbrauw opgetrokken en gevraagd aan Gerbrand hoe lang hij al droogstond. Daarna had hij zijn blik op zijn schoonzus gericht, haar een knipoog gegeven en de memorabele woorden 'je weet wat je te doen staat: hij knapt vast op van een flinke pijpbeurt' uitgesproken.

Ze wist niet wie er meer perplex was geweest van het voorstel, zij of haar vriend. De nacht daarna hadden ze hun toevlucht tot Gerbrands toenmalige appartement genomen.

Een pijpbeurt. Ze griezelde. Het idee alleen al.

'Er zijn grenzen aan wat ik van mijn vrienden wil weten.' De stem met een hees randje die onder het aanrecht vandaan kwam, haalde haar terug naar het hier en nu. Er klonk iets van een lach in door.

Jay pakte wat gereedschap aan. 'Volgens mij weet je Tess en mij best te overstemmen.' Ook hij schoot in de lach. 'Red je je hier even alleen? Ik moet checken of mijn collega's nog iets van het vlees op de barbecue overlaten.'

Onder het aanrecht kwam een opgestoken duim vandaan. Een behoorlijk vieze.

2

Wessel

Het eerste wat hij zag waren een paar vrouwenbenen. Mooie. Gladgeschoren en met slanke enkels. Niet de benen van Tess, want zij liep vandaag op teenslippers. Hij had haar al van de deurmat getild bij binnenkomst en zoals gewoonlijk geplaagd met haar geringe lengte.

Deze vrouw had donkerblauwe pumps aan met een hoge, dunne hak. *Stiletto's*. Hij had ooit een vriendin gehad met een flinke verzameling hoge hakken. Fantastisch als ze die had aangehouden tijdens de seks.

'Kruiskopschroevendraaier, alsjeblieft.' Hij stak zijn hand uit met de palm naar boven. In plaats van het beoogde gereedschap hoorde hij de koelkastdeur opengaan. 'Tess?'

'Tess is binnen.' De stem die bij de benen hoorde was keurig, maar ook een beetje uit de hoogte.

'Dame, kun jij me een kruiskop aangeven? Ligt daar ergens op de vaatwasser.'

Met een zucht werd de koelkastdeur dichtgeslagen en hij hoorde een fles op het aanrecht neerkomen. Daarna overbrugden de voeten de paar passen tot de afwasmachine. Donkerblauwe rok tot op de knie.

Hm, beetje saai. Voor niks zijn nek verrekt in de krappe ruimte onder het aanrecht.

Er werd hem een stuk gereedschap toegestoken.

‘Jezus, ik zei een kruiskop, geen gewone.’ Het kwam er misschien onaardiger uit dan hij het bedoelde tegen een wildvreemde vrouw, maar hij had een lange werkdag achter de kiezen en morgen, op zaterdag, nóg een aantal werkuren voor de boeg. Die klus moest af voor maandag. Nu wilde hij gewoon een hamburger eten en een biertje drinken in de tuin bij zijn vriend. Niet ongemakkelijk op zijn knieën in een onmogelijke hoek gevouwen aan een niet passende aansluiting van een vaatwasser knutselen.

‘Doe het lekker zelf, lompe boer.’

De hakken klikten venijnig, de benen verdwenen uit zicht en hij hoorde hoe er een kurk uit een fles werd getrokken. *Wel verdomme...*

Hij kroop op handen en knieën achteruit en tilde zijn hoofd op.

Jong. Blond. Opgestoken haren in een strenge knot. Blauwe ogen. Vastberaden kin. Kleine zilveren knopjes in haar oren. Lichtblauwe, hooggesloten blouse, ruimvallend op de al eerdergenoemde strakke donkerblauwe rok. Geen verkeerd figuur, beetje te mager naar zijn smaak, ondanks een paar ronde heupen. Wel een redelijke voorgevel zo te zien, maar allemachtig, waarom zou je die verstoppert? Vrouwen hadden hun borsten niet voor niets gekregen. Maak er verdorie dan ook gebruik van.

Niet lelijk, bepaald niet zelfs, maar *god*, wat een stijve trut.

Ze leunde met haar rug en achterste tegen het aanrecht en had haar voeten over elkaar gekruist. Met een glas wijn tegen haar mond keek ze naar hem. Hij hoopte alleen dat hij er niet net zo vreselijk minachtend bij keek als zij deed. Hij had het gevoel dat hij haar ergens van moest kennen, terwijl hij er aan de andere kant vrij zeker van was dat hij haar nog nooit had gezien. Dat klonk idioot, niet? Ze zag er ook

niet uit alsof hij haar ooit in een aangeschoten bui had opgepikt voor een snelle nachtelijke wip en haar zonder naar haar naam te vragen met een kop koffie in een wegwerpbeker weer had buiten gezet nog voor de vuilnismannen hun ronde deden.

Hij maakte er verder geen woorden meer aan vuil, pakte de schroevendraaier en dook weer in het kastje. Intussen draaiden zijn hersenen op volle toeren. Hij kende de meeste vrienden en collega's van Jay en Tess, dus wie was deze troela? Zakelijk uiterlijk, alsof ze net van kantoor kwam en zich niet had omgekleed. Geen fysiotherapiecollega van Jay dus. Ook geen medestudente van Tess. En net zomin een vriendin van Tess, die met de meeste 'vrienden' van de afgelopen jaren had gebroken nadat ze had ingezien dat ze daardoor afgleed naar een plek waar je niet wilde zijn. Het had haar bijna haar relatie met Jay gekost. Ze waren zelfs een paar maanden uit elkaar geweest, maar godzijdank was Tess op tijd bij zinnen gekomen en was hun band nu, als hij zijn vrienden mocht geloven, sterker dan ooit. Dat gunde hij hun ook van harte.

Wessel stootte bijna zijn hoofd tegen de onderkant van het aanrechtblad toen het hem te binnen schoot wie dit was. Hij kende Tess nu vijf jaar, en was zelfs een aantal keren bij haar ouders thuis geweest, maar een ontmoeting met deze vrouw was aan hem voorbijgegaan. Waarschijnlijk omdat ze nooit thuis was geweest, altijd studeerde, een uiterst saaie en oudere vriend had – als de berichten van Jay klopten – die niet in de buurt woonde, zich nooit liet zien op verjaardagen en gewoon omdat Tess weinig met haar gemeen had. Zo weinig dat Wessel zelfs nooit een foto van haar had gezien. Hij wist wel uit verhalen van Jay dat de twee meiden qua karakter niet verder uit elkaar konden liggen. En dat was bepaald niet als compliment bedoeld.

Tess' zus, Jays schoonzus. Advocate. Beginnend, als hij zich niet vergiste. Dat verklaarde haar saaie zakelijke kleding. Zelfs hij begreep

dat je in de rechtszaal niet aan hoefde te komen in een spijkerbroek, t-shirt en op slippers. Het verklaarde ook een stukje gelijkenis. Die ogen. Dát was het. En net als Tess blond haar, hoewel hij het Tess nooit in zo'n strakke knot had zien dragen. Het viel bij haar meestal in losse, speelse plukken langs haar gezicht of ze droeg het in een rommelig knotje, vlecht of hoge paardenstaart. Tess had iets opens, deze zus zag er potdicht uit. Totaal niet zijn type. Hij hield van spontane vrouwen die niet bang waren om vrouw te zijn en net als hij lol wilden hebben in het leven. Zo te zien had Tess' zus het woord 'lol' uit haar woordenboek geschrapt, áls het er al ooit had ingestaan.

Hij kon niet op haar naam komen. Die was heus wel eens gevallen, maar omdat hij het beeld bij haar tot op heden had gemist, had die geen blijvende indruk achtergelaten.

Hij schoof weer naar achteren het gat uit. Als Jay even mee kon helpen dan stond die vaatwasser over vijf minuten te draaien, kon hij aan een hamburger en het bier en was hij verlost van deze griet.

'Is het gelukt?' Tess keek langs hem heen in de opening onder het aanrecht met haar hand op zijn schouder. Er was een tijd geweest dat hij hoopte dat ze meer dan vriendschap voor hem voelde, want Tess was een schat en bovendien nog een lekker ding ook. Toch was er nooit meer dan de chemie van goede vrienden tussen hen geweest. Ze hoorde bij Jay, net zoals Jay bij haar hoorde.

'Ja.' Hij veegde zijn handen af aan een oude lap. 'Kun je Jay roepen? Dan kan dat ding op zijn plek.'

'Ik kan je ook helpen.' Tess legde drie zakken hamburgerbroodjes op het aanrecht en wilde zo te zien al gaan sjorren aan de afwasmachine.

Wessel kwam op zijn voorvoeten omhoog. 'Afblijven jij. Het is hartstikke onhandig om dat ding net over het randje te tillen en op zijn plek te krijgen. En ik heb liever dat het Jay of mij in de rug schiet dan jou en dat zal hij met me eens zijn.'

Ze stak haar tong naar hem uit, maar liep toch naar de woonkamer. Ijsprinses en hij bleven achter in de keuken. Beiden blijkbaar niet van plan hun weinig memorabele conversatie voort te zetten.

Jay kwam terug zonder Tess. Hij keek naar het glas in de hand van zijn schoonzus en naar de geopende wijnfles op het aanrecht. ‘Zou je er niet even wat bij eten? Alleen wijn op een lege maag valt meestal niet zo lekker.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Spreekt hier je ervaring of ben je nu mijn ongevraagde oppasser?’

‘Hou op je als een bitch te gedragen,’ waarschuwde hij.

‘Ik ben een bitch.’ Ze nam met een uitdagende blik op haar zwager een flinke slok.

‘Ja, dát weet ik maar al te goed.’ Met samengetrokken wenkbrauwen keek Jay naar Wessel. ‘Volgens mij hebben jullie nog niet officieel kennisgemaakt, of wel?’

Er ontglipte Wessel bijna een ‘moet dat?’, maar hij schudde zwijgend zijn hoofd.

‘Wes, dit is mijn schoonzus Lotte van Someren. Lotte, dit is Wessel ter Horst, mijn beste vriend.’

Lotte. Als er iets niet bij haar paste, dan was het wel Lotte. Die naam had iets liefs, iets schattigs – en deze vrouw was allesbehalve dat. Bij de naam Lotte dacht je aan een vrolijk meisje in een zomers rokje. Niet aan een ijskoude miep die hier tegen het aanrecht met haar wijnglas bleef staan en blijkbaar niet van plan was haar hand uit te steken.

‘Ik dacht dat je de klusjesman was.’

‘Ja, dat idee kreeg ik al.’ Hij stak toch zijn hand uit. *Zijn* opvoeding liet hem in ieder geval niet in de steek.

Lotte keek naar zijn hand, kneep haar blauwe ogen een beetje samen en trok haar neus een stukje op.

‘Ze hebben hier stromend water, zeep en een handdoek als je het nodig denkt te hebben,’ hoorde hij zichzelf zeggen. ‘Gezien je opvoeding en je beroep zul je toch enige etiquette hebben meegekregen. Je weet wel: omgangsvormen en beleefdheidsregels.’

‘Goh, dat je het woord etiquette kent en zelfs goed gebruikt in een zin.’ Ze zette toch haar wijnglas neer en stak ook haar hand uit.

Hij ging niet in op haar sneer en nam haar hand aan in een ferme greep. Als ze dacht dat hij een lompe boer was, wilde hij dat best bevestigen.

Wat hij echter niet had verwacht, was dat haar veel kleinere hand met smalle vingers hem een schokje zou bezorgen en zo warm en breekbaar voelde. Er liep een uitermate lekkere tinteling van zijn hand tot zijn schouder. Hij hield haar hand nog steeds vast. Zonder het zelf te willen streelde zijn duim zacht haar handrug.

Lotte trok abrupt haar hand terug, maar niet voor hij had gevoeld dat er een rilling door haar heenging. Ze klemde haar hand weer om het wijnglas, mompelde iets en verliet met klikkende hakken de keuken.

Oké, die zag hij even niet aankomen. En of de trilling bij haar nu van afschuw of van iets anders was: hij wist wel waar de schok bij hem én zijn onverwachts strelende duim vandaan waren gekomen.

En dat beviel hem allerminst.

‘Ik ga.’ Wessel kwam bij de statafel bij de openslaande deuren staan en legde een hand op Jays schouder. ‘Ik heb morgenmiddag een klus die af moet. Vermaak je nog even, zowel met je gasten als straks met Tess.’ Hij knipoogde naar zijn vriend.

‘Wacht even.’ Jay verontschuldigde zich bij een paar collega’s die stonden te kletsen en borrelen. Hij trok Wessel mee de tuin in, buiten gehoorsafstand van de andere gasten. ‘Wil je iets voor me doen?’

‘Altijd, dat weet je.’ Wessel keek hem verwonderd aan.

‘Kun jij Lotte thuisbrengen?’ Jay gebaarde met een hoofdknik naar achter in de tuin, waar Wessel zag dat Jays schoonzus met een glas wijn in de ene en haar mobieltje in de andere hand op de loungeset zat. Het leek haar niet uit te maken dat ze geen aanspraak had. Nu Wes eens goed naar haar keek – iets wat hij de hele avond halsstarrig had vermeden – was het waarschijnlijker dat ze te dronken was om het te merken. ‘Ik kan nu niet weg en ze is zo ver heen dat ze gerust straks zelf achter het stuur kruipt. En Lotte is misschien niet de leukste schoonzus, maar ze is wel Tess’ zus. En ik ben verantwoordelijk voor haar omdat ze onder mijn dak heeft zitten hijsen. Buiten dat is ze ook een gevaar voor andere weggebruikers.’ Jay keek verontschuldigend. ‘Ik sta bij je in het krijt, want ik snap dat het niet de tofste klus is om aan je te vragen. Lotte is al niet de gezelligste, maar ik hoorde van Tess dat haar relatie over is en ze een week heeft om een ander huis te zoeken. Dat zal de reden zijn voor dat overmatige drinken, want dat doet ze anders nooit. Haar ex is een lul, altijd al geweest, maar de manier waarop hij haar bij het grofvuil heeft gezet verdient geen hond. Hoewel het me aan de andere kant ook totaal niet verbaast van die kouwe kikker.’

‘Soort zoekt soort, hm?’ Het schoot eruit voor Wessel er erg in had en hij wilde zich er direct voor verontschuldigen, maar Jay knikte alleen maar beamend.

Hoewel Lotte wat tegensputterde zat ze binnen tien minuten naast Wes in zijn oude Land Rover. Ze had een keer misprijzend naar zijn auto gekeken, ongeveer net zoals ze in de keuken naar zijn hand had gestaard, maar ze was inderdaad blijkbaar te dronken om er veel woorden aan vuil te maken. Tess had zijn GPS ingesteld en hij zag dat Lotte maar een half uur bij hem vandaan woonde. Daarna had Tess de tas van haar zus op de bodem van de vloer aan de passagierskant gezet en hem een kus op zijn wang gegeven. ‘Dank je wel. Ook alvast namens

mijn zus, want dat vergeet ze vast. Ik heb haar huissleutel los in haar tas gedaan en de rest van haar sleutelbos gehouden. Morgen brengen we haar auto langs.' Ze gaf hem nog een zoen. 'En deze is voor Juul. Die heeft je vanavond moeten missen.'

'Dat laat ze me ook heus wel weten,' zei hij droog. 'Ga terug naar je gasten en laat Jay straks alle hoeken van jullie slaapkamer zien, oké?'

'Dat hoorde ik, Ter Horst.' Jay sloeg met zijn hand op het dak van de terreinauto en hield Tess met zijn andere arm tegen zich aan. 'Karen maar met die bak, voor je mijn vriendin verder opstoott.'

Wessel lachte en startte zijn auto.

De eerste vijf minuten verliepen in totale stilte. Het enige geluid kwam van de motor.

Met een diepe zucht legde Lotte haar hoofd tegen de hoofdsteun aan.

'Zeg het even als je denkt dat je moet overgeven. Ik heb geen zin om mijn auto schoon te moeten maken,' zei hij.

In de vrijwel donkere auto zag hij toch dat ze haar hoofd in zijn richting draaide. 'Dat zou sowieso geen overbodige luxe zijn. Het is hier een zwijnenstal.' Ze legde een hand op haar voorhoofd. 'Zo aangeschoten ben ik niet. Ik had best zelf kunnen rijden.'

'Aangeschoten? Je bent te dronken om nog achter het stuur te stappen. Niet alleen ben je een gevaar voor jezelf en anderen, je bent ook oerstom als je nu gaat rijden,' zei hij geërgerd, niet alleen door haar uitspraak over zijn heilige koe, maar ook door zo weinig zelfkennis. 'Als je wordt gepakt met zoveel op, is het niet meer dan terecht dat je een vette boete krijgt. En een rij-ontzegging. Dat staat niet echt goed op je cv naast je waarschijnlijk prachtige carrière.' Hij verwachtte een pinnige reactie terug, maar die bleef uit.

'Ik drink normaal gesproken niet zo veel,' zei ze na minstens twintig seconden stilte. 'Maar ik ben vandaag gedumpt na een relatie van

achtenhalf jaar door de man met wie ik dacht te trouwen. En noem me maar onnozel als je wilt, maar ik zag het niet aankomen.’ Ze lispelde een beetje door de hoeveelheid drank, maar dat was best een charmant lispeltje als Wes heel eerlijk was. En de drank zorgde ook voor een eerlijkheid waarvan hij zeker wist dat hij die zonder nooit zou krijgen. Lotte van Someren wekte niet de indruk dat ze anderen snel een blik in haar privéleven en gevoelens gunde.

‘Dat is mooi kut. En nu?’

‘En nu?’ Ze wendde haar hoofd af naar het zijraam. ‘Ja, en nu...’ hoorde hij haar een keer zacht zeggen.

‘Is je ex thuis?’

Lotte draaide haar hoofd terug. ‘Hoezo? Wil je hem een dreun verkopen?’

Ondanks alles schoot Wessel in de lach. Drank deed bijzondere dingen met mensen, dat bleek maar weer. ‘Wil jij dat ik dat doe?’

‘Zou je het doen?’ Ze bleef lispelen bij de letter z.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Slaan lost niets op en daarbij: ik ken die hele knakker niet.’

‘Jammer,’ mompelde ze.

Wessel onderdrukte een nieuwe lach, want er viel niets te lachen als iemand de stekker uit je relatie trok zonder dat jij het wilde. ‘Waar baseer je het op dat je relatie goed was? Daar moet toch een verschil in opvatting hebben gezeten.’

‘Zelfde beroep, eten vier keer en eh... sporten twee keer.’ Ze telde op haar vingers. ‘Zelfde muzieksmaak, kunst...’ Ze liep nog een keer al haar vingers na. ‘Elke zondag uitslapen en brunchen terwijl we de krant lezen,’ verdedigde ze zich. ‘Alles samen.’

Zijn wenkbrauwen schoten omhoog. ‘O, jottem zeg. Deden jullie ook wel eens iets spontaans *samen* of was alles voorgeprogrammeerd?’

‘Spontaans?’ Ze herhaalde het woord alsof het iets heel smerigs was.

‘Spontaan, ja.’ Hij probeerde zich te verplaatsen in wat zij leuk zou vinden. ‘Zoals op vrijdagochtend een weekend weg plannen en ’s avonds in Barcelona of in Praag zitten. Of gewoon met vrienden de stad in. Of een keer seks op de tafel in plaats van die krant op zondagochtend. Of een snelle beurt op het aanrecht voor je ’s ochtends naar kantoor gaat. Daar hoeven je kleren niet eens voor uit en je denkt er tijdens een lange werkdag met een goed gevoel aan terug.’

‘Seks?’ Haar stem schoot uit.

‘Ja, seks. Dat wat stellen met een gezonde relatie doen. En wat mij betreft spontaan om het gezond te houden. Er is niks zo funest als voorspelbaa... o, wacht.’ Hij sloeg met zijn vlakke hand tegen zijn voorhoofd. ‘Alleen elke zaterdagavond klokslag tien uur, neem ik aan. Met het licht uit onder de dekens in jullie eigen bed. En de volgende ochtend doen alsof er niets is gebeurd. Of heb ik het mis?’

Het duurde even voor er antwoord kwam. ‘Elke zaterdag?’

Wessel sloeg zijn ogen ten hemel. ‘Christus, jullie hadden geen relatie. Jullie deelden toevallig hetzelfde huis.’ Hij herinnerde zich ineens dat Jay ooit had gezegd dat hij zich afvroeg of zijn zwager en schoonzus het nog deden en als dat zo was, hij zich er echt niets bij wilde voorstellen. ‘Zoenden jullie nog wel? Op de mond uiteraard. Met tong, tanden enzovoorts? Was er wel iets van spanning en passie?’

Blijkbaar was Lotte niet zo zat dat ze die vraag niet té intiem vond. ‘Gaat je niks aan.’

‘Jezus...’ Hij float. ‘Meid, wat ben je een hoop tekortgekomen. Wees blij dat je verlost bent uit het mausoleum en van die mummie en weer een beetje kunt gaan leven. Geloof me, laat het toe en er gaat een wereld voor je open.’

‘Niet iedereen wil hetzelfde,’ zei ze verontwaardigd.

Wessel schudde zijn hoofd weer en deed er het zwijgen toe. Lottes relatie was niet ingedut; blijkbaar had er nooit een chemische reactie